

Nuoširdžiai dovanuju vieną žiedą, ir jis tepavirsta ryškia žvake, nušviečiančia nakties kelią į Vasarą, – sušlamėjo žalia lajā* kaštonas ir įteikė stebuklingą žiedkotį, jau virtusį žvake.

– Ačiū, kilmingasis kaštone, – ir Pavasaris apkabino jo liemenį*. Kaštonui net širdis apsalo* nuo prisilietimo ir, netvėrdamas* to gero jausmo, sušlamėjo:

– Štai ten, lankojė*, žirgas. Pasiklausk ristūno, gal padės nusigauti iki Vasaros – kelionė ilga.

– Tu ne tik kilmingas*, bet ir jautrus, – dar kartą padėjo Pavasaris ir pasuko link žirgo.

– O žirge, bėrąsis* ristūne*, ar nuneštum pas Vasarą?

– Mes, žirgai, tam ir esame, kad padėtume kitiems, – sūprunkštė* bėris.

Pavasaris užšoko ant žirgo. Kai jį paleido risčia*, stebuklinga žvakė neužgeso, atvirksčiai – vėjas dar didesnę liepsną įpūtė. Pavasariui tik to ir reikėjo – kelias žirgui šviesesnis. Netrukus priėjo Liepą, kur miegojo Vasara. Pavasario nuostabai, bitės sargybiniai princesę saugojo ir naktį, todėl jis susizgrįbo* kreiptis į dausą*.

– Austėja, bičių karalaite, atvykau pas Vasarą, nes labai pasiilgau, tačiau ją saugo uolios* bitutės – sargybiniai. Gal galėtum jas užliūliuoti lopšinė*?

– Ko dėl meilės nepadarysi? – ir Austėja ėmė niūniuoti* lopšinę. Pavasaris buvo beužsnūstęs, tačiau žirgo prunkštimas jį pažadino.

Nulipo Pavasaris nuo žirgelio, apkabino Liepą ir paprašė:

– Įsileisk mane, Pavasarį, į Vasaros rūmus.

